

UWAGI W RAMACH UZGODNIEN Z KOMISJĄ WSPÓLNĄ RZĄDU I SAMORZĄDU TERYTORIALNEGO

Informacja o projekcie:

Tytuł	Ustawa o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw
Autor	Ministerstwo Rozwoju
Projekt z dnia	4 lipca 2016 roku

Informacje o zgłaszającym uwagi:

Urząd	
Organizacja samorządowa	Związek Powiatów Polskich
Osoba do kontaktu	Grzegorz P. Kubalski
e-mail	gk@zpp.pl
tel.	

Uwagi:

Lp.	Część dokumentu, do którego odnosi się uwaga (np. art., nr str., rozdział)	Treść uwagi (propozycja zmian)	Uzasadnienie uwagi	Stanowisko resortu	Odniesienie do stanowiska resortu
1.	art. 1 pkt 2	Wykreślić	Przepis w zaproponowanym brzmieniu jest zarówno wątpliwy z merytorycznego punktu widzenia, jak i redakcyjnie wadliwy. Nie można zresztą wykluczyć, że właśnie wadliwość redakcyjna przesądza o merytorycznej nietrafności. 1. Przepis posługuje się pojęciem „różnych wyników wykładni przepisów prawa”. Problem polega na tym, że niezależnie od tego za którą teorią (a zatem i procedurą) wykładni się omawiamy – celem wykładni jest ustalenie konkretnego brzmienia normy prawnej. Jeśli nie jest to możliwe to słusznie można zarzucić interpretowanemu przepisom niekonstytucyjność. Jedyna możliwość zachowania sensu przepisu polega zatem na nałożeniu na organ obowiązku porównywania		

Wypełniony formularz należy przestać na adres: kwrist@mac.gov.pl w formacie umożliwiającym edycję.

Plik należy zapisać np.: MRiRW PROW - woj.zachodniopomorskie; MŚ udostępnianiu inf. o środowisku – m.Kraków.

			<p>różnych modeli wykładni, a w praktyce – różnych jej metod. Może to zatem prowadzić np. do konieczności preferowania wykładni funkcjonalnej wbrew jasnej wykładni literalnej albo odwrotnie – w zależności od tego, która metoda jest wygodniejsza dla strony.</p> <p>2. Pojęcie „wykładni korzystnej dla strony” jest niemożliwe do zdefiniowania w przypadku postępowań, w których występują strony o spornych interesach.</p> <p>3. Na pewno jest błędna lokalizacja przepisu. Umieszczenie tej zasady w art. 7 w zaproponowanym brzmieniu sugeruje, że jest to wyjątek od zasad zawartych w obecnym brzmieniu art. 7.</p>		
2.	Art. 1 pkt 3 w zakresie brzmienia art. 8 §2	Skreślić lub nadać brzmienie: „§2. Organy administracji publicznej bez uzasadnionej przyczyny nie odstępują od utrwalonej praktyki rozstrzygania spraw w analogicznym stanie faktycznym i prawnym.	<p>Zaproponowana w dodawanym w art. 8 §2 zasada już obecnie została w orzecznictwie sądowym wywiedziona z zasady prowadzenia postępowania w sposób budzący zaufanie jego uczestników do organów państwa. Z tej przyczyny dodanie tego przepisu nie jest niezbędne. Jeśli jednak już to następuje to musi się odbyć z poszanowaniem używanej siatki terminologicznej. Zaproponowane w projekcie brzmienie przepisu odwołuje się do „oczekiwań strony” (czyli chyba czegoś innego niż interes strony) w dodatku ocenianych z punktu ich „możliwości spełnienia”. Wydaje się, że cel wprowadzenia przepisu realizuje również zaproponowane, prostsze brzmienie.</p>		§

3.	Art. 1 pkt 4 w zakresie art. 8a	Konieczność rozważenia umiejscowienia i redakcji przepisu	Celem przepisu jest umocowanie w ramach postępowania administracyjnego zasady proporcjonalności. O ile sam cel można zaakceptować, to sposób jego realizacji już nie. Przede wszystkim działania związane z uciążliwościami dla stron występująco do zasady jedynie w ramach postępowania dowodowego. Prowokuje to do pytania o wzajemną relację nowej zasady do zasady prawdy materialnej, tzn. czy organ ma odstąpić od dotarcia do prawdy materialnej jeśli byłoby to uciążliwe dla strony? Co więcej – przepis posługuje się nieznanym do tej pory KPA określeniem „celu postępowania”. Zgodnie z zasadami wykładni należy to interpretować odmiennie od – używanego chociażby w obecnym art. 7 – pojęcia „załatwienia sprawy”; tyle że wtedy nie wiadomo co właściwie mogłoby być „celem postępowania”.		
4.	Art. 1 pkt 4 w zakresie art. 8b	Wykreślić	O ile zrozumiąły jest zamiar stojący za zaproponowanym brzmieniem przepisu, to nie jest zrozumiałe podnoszenie tego zamiaru do rangi zasady ogólnej. Współdziałanie organów administracji publicznej w toku poszczególnych postępowań wynika bezpośrednio z przepisów prawa materialnego i trudno jest znaleźć zastosowanie dla nowotworzonej zasady ogólnej.		
5.	Art. 1 pkt 5 w zakresie nowego brzmienia art. 13 §1 + dalsze przepisy	Uwaga ogólna	Samo zadeklarowanie szerszego stosowania niewłaściwych sposobów rozstrzygania spraw administracyjnych nie zmieni wiele		

	regulujące poszczególne instytucje prawne		w codziennej praktyce. I nie będzie to wina złej woli administracji. Po prostu wszystkie wymienione w przepisie instytucje – ugoda administracyjna, umowa administracyjna, mediacja – wymagają luzu decyzyjnego po stronie organu administracji. Problem polega na tym, że w Polsce zauważalny jest trend ograniczania uznania administracyjnego. W przypadku, gdy możliwe jest tylko jedno rozstrzygnięcie sprawy to wszystkie wymienione instytucje są bezprzedmiotowe.		
6.	Art. 1 pkt 5 w zakresie art. 13 §2	Skreślić.	Przedmiotowy przepis w pierwszej części jest powtórzeniem – w uszczegółowieniu – zasady zawartej w art. 9. W drugiej części nakłada niesprecyzowane obowiązki na jednostki samorządu terytorialnego. Nie sposób bowiem ustalić co należy rozumieć pod pojęciem „stwarzania warunków do zastosowania” poszczególnych instytucji.		
7.	Art. 1 pkt 11	Art. 37 §1 pkt 1 otrzymuje brzmienie: „nie załatwiono sprawy w terminie określonym w art. 35, w przepisach szczególnych lub w terminie wskazanym zgodnie z art. 36 §1, o ile organ administracji publicznej uchybił obowiązkowi, o którym mowa w art. 36 §1”	Przypadek bezczynności powinien być ograniczony wyłącznie do sytuacji, w której organ uchybia terminowi nie informując stronny o przyczynach tego stanu. Jeśli organ taką informację przesyła to mamy do czynienia co najwyżej z sytuacją przewlekłości postępowania, a nie bezczynności.		
8.		Art. 37 §1 pkt 2 otrzymuje brzmienie: „postępowanie jest prowadzone dłużej niż jest to niezbędne do załatwienia sprawy (przewlekłość)”	Brak jest uzasadnienia do wnoszenia ponaglenia w przypadku, gdy postępowanie jest już zakończone – a tylko taka sytuacja jest objęta użytym sformułowaniem „było prowadzone”		

9.		W art. 37 §4 po słowie „przekazać ponaglenie” dodać „wraz z aktami sprawy”	Zgodnie z obecnym sformułowaniem przepisu przekazaniu do organu wyższego stopnia podlega wyłącznie ponaglenie (dokument) oraz ustosunkowanie się do niego. Wątpliwe jest by stanowiło to wystarczającą podstawę do oceny, czy nastąpiła beczynność/przewlekłość w postępowaniu		
10.	Art. 1 pkt 12a (nowa jednostka)	12a) w art. 42 po §1 dodaje się §1a w brzmieniu: „§1a. W sprawach dotyczących nieruchomości pisma dla właściciela lub użytkownika wieczystego tej nieruchomości doręcza się na adres uwidoczniony w księdze wieczystej, a jeśli jest to niemożliwe – na adres uwidoczniony w ewidencji gruntów i budynków.”	W praktyce funkcjonowania organów administracji szczególnie problem pojawia się w związku ze stronami – właścicielami nieruchomości. Wielu z nich wbrew ciążącemu na nich obowiązkowi prawnemu nie aktualizuje danych w księgach wieczystych oraz w ewidencji gruntów i budynków – oczekując jednocześnie od organów administracji poszukiwania ich obecnego adresu. W naszej ocenie należy wprowadzić domniemanie prawne, że pisma doręczane są na adresy uwidocznione w księdze wieczystej lub ewidencji gruntów i budynków.		
11.	Art. 1 pkt 13	Konieczność przeredagowania całego przepisu	Zaproponowany przepis wprowadza nową formę zawiadamiania o decyzjach i innych czynnościach organów administracji publicznej. Problem polega na tym, że §1 nie określa przesłanek, które taką formę umożliwia. Nie wydaje się, by miało to być ograniczone wyłącznie do przypadku dużej liczby stron, gdyż §2 mówi jedynie o odpowiednim stosowaniu §1. Co więcej – jeśli pozostajemy na gruncie §2 to niezbędne jest „uprzedzenie strony		

			o zamiarze zawiadomienia w określony sposób”. Nie zostały jednak sprecyzowane warunki owego uprzedzenia. Dodatkowo §1 zawiera błąd redakcyjny – udostępnienie zawiadomienia w BIP nie jest formą innego zwyczajowo przyjętego w danej miejscowości sposobu publicznego ogłaszania.		
12.	Art. 1 pkt 16 w zakresie dodawanego art. 96b §2-5	Konieczne wyjaśnienie trybu wyznaczania mediatora	Obecne brzmienie przepisu budzi uzasadnione wątpliwości co do równości stron przy wskazaniu mediatora. We wniosku o przeprowadzenie mediacji strona może wskazać mediatora (§2), który nie jest w żaden sposób uzgodniony z innymi stronami. Jeśli zasugerowany mediator zostanie wskazany w postanowieniu o skierowaniu do mediacji (§3) to inne strony dla skutecznego zgłoszenia innego mediatora muszą go uzgodnić z resztą stron i to w terminie tygodnia. Jest to w praktyce niewykonalne.		
13.	Art. 1 pkt 16 w zakresie dodawanego art. 96c §1	Nadaje się brzmienie: „Kierując sprawę do mediacji organ administracji publicznej wyznacza termin na przeprowadzenie mediacji nie dłuższy niż dwa miesiące.”	Pierwotne brzmienie przepisu postępuje się nieznanym postępowaniu administracyjnemu pojęciem „odroczenia rozpatrzenia sprawy”. Wydaje się, że jest to zbędny zabieg – ten sam cel uzyskuje się poprzez zaproponowane obok brzmienie przepisu. Jak można przypuszczać przepis ten miał być odzwierciedleniem obecnego art. 116 §1 KPA - w tym jednak przepisie jest mowa o „odroczeniu wydania decyzji”, a nie „rozpatrzenia sprawy”		

14.	Art. 1 pkt 16 w zakresie dodawanego art. 96f	Wykreślić część ustępu począwszy od słów „chyba że” aż do końca.	Postanowienie, o którym mowa w art. 96b §3 (a nie §1 jak wskazano w przepisie) daje tygodniowy termin na ustosunkowanie się stron do samej idei mediacji, jak również do osoby mediatora – zgodnie z omówionym wcześniej przepisem można chociażby zaproponować innego mediatora. Oznacza to jednak, że mediacja powinna się rozpoczynać dopiero po ustosunkowaniu się strony do postanowienia. Nie ma żadnego uzasadnienia do zapoznawania się przez mediatora z aktami sprawy przed tym terminem, co oznacza że zaproponowane zastrzeżenie nigdy nie będzie mogło mieć zastosowania.		
15.	Art. 1 pkt 16 w zakresie dodawanego art. 96g	Rozszerzyć przepis	Przepis ten odnosi się do przypadku braku bezstronności mediatora uzasadniającej jego wyłączenie z postępowania. Oznacza to jednak, że cała konstrukcja powinna być oparta na znanej KPA instytucji wyłączenia pracownika. Obecne brzmienie nie przesądza chociażby jak ma dalej postępować organ prowadzący postępowanie (postanowienie o zmianie mediatora?)		
16.	Art. 1 pkt 16 w zakresie dodawanego art. 96i	Wymaga wyjaśnienia	Przepis posługuje się pojęciem „pomocy w formułowaniu propozycji uzgodowych”. Jest to sformułowanie znacząco inne niż użyte w KPC „wspieranie stron w formułowaniu przez nie propozycji ugodowych” (art. 183 ^{3a} KPC). Użyte sformułowanie budzi zatem wątpliwości, czy zamiarem		

			projektodawców jest ukształtowanie mediacji funkcjonującej w ramach KPA jako mediacji klasycznej (facylitatywnej), czy jako tzw. mediacji ewaluatywnej		
17.	Art. 1 pkt 16 w zakresie dodawanego art. 96j ust. 2	Konieczność odmiennego ukształtowania zasad ponoszenia kosztów wynagrodzenia i zwrotu wydatków	Zgodnie z zaproponowanym brzmieniem przepisu w sprawach, w których ugoda nie może być zawarta koszty mediacji ponosi organ administracji publicznej. Wobec fakultatywności skierowania do mediacji w takim przypadku racjonalnie działający – z punktu widzenia rachunku ekonomicznego – organ nie będzie kierował spraw do mediacji. Należy przesądzić, czy jest to skutek zamierzony przez projektodawców.		
18.	Art. 1 pkt 16 w zakresie dodawanego art. 96l §1	Dodać na końcu jednostki redakcyjnej: „chyba że byłoby to sprzeczne z prawem lub ze słusznym interesem publicznym.”	Obecne brzmienie przepisu sugeruje, że każde ustalenie dotyczące sposobu załatwienia sprawy dokonane w trakcie mediacji jest wiążące dla organu. W sposób oczywisty tak być nie może – o ile jeszcze można zagwarantować (poprzez dodanie odpowiednich przepisów), że mediator czuwa nad zgodnością propozycji z prawem, to z pewnością nie może jednocześnie stać na straży interesu publicznego. Alternatywą jest przyjęcie, że uczestnikiem mediacji jest również organ administracji publicznej.		
19.	Art. 1 pkt 17 w zakresie dodawanego art. 103a §1	Zastąpić określenie „w terminie miesiąca” określeniem „w terminie wskazanym przez ustawę szczególną”.	Milczące załatwienie sprawy jest uzależnione od wskazania takiej możliwości rozstrzygnięcia w odrębnej ustawie. Należy przyjąć co do zasady, że to owa odrębna ustawa musi określać termin. W przeciwnym wypadku można się		

			<p>spodziewać bezkrytycznego wpisywania w ustawach prawa materialnego możliwości milczącego załatwienia sprawy bez elementarnej chociażby refleksji nad czasem potrzebnym do załatwienia sprawy. Warto bowiem zauważyć, że miesiąc liczony w sposób wskazany w art. 103a nie pokrywa się nawet z miesięcznym terminem na załatwienie sprawy wynikającym z przepisów ogólnych. Zaproponowana zmiana pociągnie za sobą konieczność zmian uzgadniających w następnych przepisach.</p>		
20.	Art. 1 pkt 17 w zakresie dodawanego art. 103b	Konieczne jest uwzględnienie przypadku milczącej zgody	<p>Zgodnie z zaproponowanym brzmieniem przepisu w każdej sytuacji może być wydawane decyzja deklaratoryjna stwierdzająca milczące załatwienie sprawy. Tyle że decyzja taka ma uzasadnienie jedynie w przypadku milczącego zakończenia postępowania. Jeżeli przepisy posługują się konstrukcją zgłoszenia to w tym przypadku bardziej uzasadnione byłoby wydawanie zaświadczenia, a nie decyzji – która i tak nie jest w normalnym toku sprawy wydawana.</p>		
21.	Art. 1 pkt 18	Wykreślić	<p>Przepis w zaproponowanym kształcie należy ocenić jako wyraz całkowitego oderwania się od realiów postępowania administracyjnego – wynikający prawdopodobnie z projektowania regulacji z myślą wyłącznie o postępowaniach z udziałem przedsiębiorców. Przede wszystkim może on być zastosowany wyłącznie</p>		

			w przypadku decyzji administracyjnych związanych; tymczasem w zaproponowanym brzmieniu ma on również zastosowanie również do decyzji administracyjnych uznaniowych. Nie sposób nawet wyobrazić sobie jak w przypadku takich decyzji będzie można zastosować zaproponowany przepis. Dodatkowo pojawiają się wątpliwości dotyczące zasady ignorantia iuris nocet (i tak ograniczonej w postępowaniu administracyjnym) oraz terminów dla organu administracji na załatwienie sprawy.		
22.	Art. 1 pkt 20 lit. a	W nowym brzmieniu art. 107 §1 wykreśla się fragment „a także o wysokości opłaty od powództwa lub wpisu od skargi oraz możliwości ubiegania się przez stronę o zwolnienie od tych kosztów”	Oczekiwanie od organu administracji, aby dokonywał kalkulacji wysokości opłaty/wpisu sądowego jest przesadą. Nakłada to dodatkowe obowiązki i to bez żadnego racjonalnego uzasadnienia. Brak tej informacji nie ogranicza w żaden sposób praw strony.		
23.	Art. 1 pkt 21 w zakresie dodawanego art. 113a §2	Wymaga przereadania.	W obecnym brzmieniu przepis jest wewnętrznie sprzeczny. Jako element umowy przewiduje ustępstwa co do USTALEŃ stanu faktycznego lub prawnego, jednocześnie wskazując, że przesłanką do tego jest trudność w USTALENIU tego stanu. Nie da się zrobić ustępstw, co do ustaleń, których nie ma.		
24.	Art. 1 pkt 21 w zakresie dodawanych art. 113c-113d	Konieczność przereadania	Ze wskazanych przepisów wyłania się niejasny charakter umowy administracyjnej. Przede wszystkim zasadne byłoby chyba powiedzenie, że umowa administracyjna jest innym niż wydanie decyzji sposobem		

			zakończenia sprawy administracyjnej. Wówczas nie byłby potrzebny art. 113d. Jednocześnie nie jest jasny zakres zrównania skutków umowy administracyjnej i decyzji, np. nie wiadomo czy rozciąga się ono również na prawo wnoszenia odwołania.		
25.	Art. 1 pkt 21 w zakresie dodawanego art. 113e §2-§4	Konieczne uzupełnienie przepisów.	Z przepisów nie wynika jednoznacznie tryb postępowania organu administracji publicznej w przypadku złożenia wniosku strony o zawarcie umowy, np. czy w sytuacji gdy organ uzna załatwienie sprawy w drodze umowy administracyjnej za niemożliwe (§2) jest to formą odmowy zawarcia umowy administracyjnej (następującej zapewne w formie postanowienia – ale przepisy tego nie wyjaśniają) i czy wymaga wskazanie w decyzji kończącej postępowanie podstaw do odmowy zawarcia umowy (§4)		
26.	Art. 1 pkt 27 w zakresie nowego brzmienia art. 127 §3	Zachować dotychczasowe brzmienie przepisu	Wprowadzana zmiana tworzy wyłom w zasadzie dwuinstancyjności postępowania. Sama idea nie budzi fundamentalnego sprzeciwu. Zmiana jest jednak na tyle istotna, że powinna być elementem szerszej dyskusji dotyczącej miejsca odwołań w systemie prawa administracyjnego, w szczególności odwołań od uznaniowych decyzji organów samorządowych. Bez takiej dyskusji wprowadzanie fragmentarycznych zmian należy uznać za przedwczesne. Odrębną kwestią jest jakość uzasadnienia w		

			zakresie dotyczącym tej zmiany – posługuje się ono ogólnikami, bez przytoczenia jakichkolwiek konkretnych danych statystycznych		
27.	Art. 1 pkt 31, 33, 35 oraz pkt 37 w zakresie dotyczącym art. 162a	Wykreślić	Zgodnie z zaproponowanymi przepisami możliwość zastosowania milczącego załatwienia sprawy wymaga wyraźnego wskazania. Nie ma zatem potrzeby formułowania przepisów wykluczających stosowanie tej formy załatwienia sprawy.		
28.	Art. 1 pkt 38 w zakresie dodawanego art. 163a §2	Wyjaśnić	Sformułowanie przepisu budzi poważne wątpliwości. Generalnie polskiemu postępowaniu administracyjnemu nie są znane postępowania obejmujące kilka spraw. Wyróżnikiem pozostaje zatem jedynie cecha „indywidualności” sprawy. Nie wiadomo jednak czy oznacza to sprawę, w której jest tylko jedna strona, sprawę, w której adresatem jest skonkretyzowana osoba fizyczna, czy jeszcze coś innego.		
29.	Art. 1 pkt 39 w zakresie dodawanego art. 189d	Wykreślić	Jak wynika z bogatego orzecznictwa sądowego kara administracyjna jest sankcją odrębną od kary wymierzonej w ramach postępowania karnego, postępowaniach w sprawach o wykroczenia, czy postępowaniu karnoskarbowym. Nie ma zatem żadnych argumentów przemawiających za zawieszeniem postępowania w sprawie wymierzenia kary administracyjnej do chwili prawomocnego zakończenia innych postępowań. Zaproponowany przepis w praktyce		

			doprowadzi do całkowitej bezskuteczności przepisów dotyczących kar administracyjnych. Zmiana ta pociąga za sobą konieczność analogicznych zmian w późniejszych przepisach (np. w zakresie zawieszenia terminu nałożenia kary administracyjnej)		
30.	Art. 1 pkt 39 w zakresie dodawanego art. 189e §1 pkt 2	Wykreślić	Wiele przepisów prawa materialnego za przesłankę wymierzenia niestopniowalnej kary administracyjnej podaje jednokrotne rażące naruszenie przepisów. W tej sytuacji wymóg każdorazowego uwzględniania przy nakładaniu kary częstotliwości niedopełnienia obowiązku jest chybiony		
31.	Art. 1 pkt 39 w zakresie dodawanego art. 189e §1 pkt 6	Wykreślić	Przesłanka ta powoduje zmianę dotychczasowego charakteru kary administracyjnej, nakładając w dodatku na organy administracji obowiązek przeprowadzania dodatkowych działań.		
32.	Art. 1 pkt 39 w zakresie dodawanego art. 189e §2	Nadać brzmienie: „W przypadku gdy przemawia za tym słuszny interes strony, a interes publiczny nie stoi temu na przeszkodzie, organ administracji publicznej nakładając karę może także uwzględnić sytuację majątkową strony.”	Zgodnie z projektem ustawy przesłanką uwzględnienia sytuacji majątkowej strony przy wymierzaniu kary administracyjnej jest słuszny interes strony. Tyle że co do zasady słuszny interes strony będzie przemawiał za uwzględnieniem tej sytuacji. Bardzo dobra sytuacja nie spowoduje bowiem podniesienia kary; zła natomiast – obniżenie. Zatem zawsze mamy do czynienia z rozstrzygnięciem korzystnym dla strony.		
33.	Art. 1 pkt 39 w zakresie	Wykreślić „albo kara za wykroczenie albo wykroczenie skarbowe albo	Jak zostało wskazane wyżej w dotychczasowej praktyce kara		

	dodawanego art. 189e(2 ¹) §1 pkt 3	strona została prawomocnie skazana za przestępstwo albo przestępstwo skarbowe.”	wymierzana w trybie administracyjnym jest uznawana za tryb odrębny. Wprowadzenie wskazanego przepisu nie tylko sprawia, że wymierzanie kary administracyjnej stanie się fikcją. Może się również okazać, że kara wymierzona w trybie administracyjnym wobec osoby, która nie została ukarana w trybie karnym będzie bardziej dotkliwa niż kara wobec osoby w tym trybie ukaranej.		
34.	Art. 1 pkt 39 w zakresie art. 189j §3 pkt 3	Przepis wymaga wyjaśnienia	Wskazany przepis wskazuje, że ulgi w wykonaniu kary administracyjnej mogą być udzielone jeśli stanowią pomoc publiczną udzieloną np. na szkolenia. Sugerowałoby to, że możliwe byłoby odstępowanie od wymierzania kary administracyjnej – związanej z naruszeniem warunków stawianych w interesie publicznym – jeśli przedsiębiorca wskaże, że określoną kwotę przeznaczy na szkolenia. Jeśli ten przepis tak miałby być rozumiany to powinien zostać wykreślony. W praktyce oznaczałoby on bowiem odstępowanie od karania (w interesie publicznym) w związku z osiągnięciem korzyści przez ukaranego		
35.	Art. 3, 5 i 6	Wykreślić	Przedłożone propozycje polegają na rezygnacji z instytucji uprzedniego wezwania organu jednostki samorządu terytorialnego przed wniesieniem skargi do sądu		

¹ Oznaczenie art. 189e występuje w projekcie przy dwóch jednostkach redakcyjnych

			<p>administracyjnego. Przytoczone w uzasadnieniu argumenty, które przemawiają za takim rozwiązaniem należy rozpatrywać w kategorii czarnego humoru. Czytamy bowiem m.in. że odrzucane są skargi w zakresie zarzutów nie ujętych w wezwaniu (co jest oczywiste – jeśli ktoś pominął zarzuty w wezwaniu to jest to jego błąd) i że „sytuacje w których organy pozytywnie odpowiadają na wezwanie do usunięcia naruszeń” (bez przytoczenia jakichkolwiek liczb na potwierdzenie tej tezy). W tej sytuacji nie widać uzasadnienia dla dokonywania zaproponowanych zmian.</p> <p>Konsekwencją będą odpowiednie zmiany w art. 7</p>		
--	--	--	---	--	--